

Per Aage Brandt

En varm ironiker

Frem og tilbage mellem Piet Mondrian, René Magritte og Hopper kommer man ikke uden videre, men det er ikke desto mindre en sådan rundrejse mellem tilsyneladende vidt forskellige opfattelser, vi inviteres til i Andrea Sabine Højgårds originale malerkunst. Hun kan som Mondrian se, at maleri foregår på en flade, som tillader alle mulige og mærkelige rumlige forestillinger, netop fordi knapheden kan råde i fladens symbolske fladhed, så den kommer til at forestille en helt anden verden. Hun kan som Magritte se, hvordan sprogets indbyggede surrealisme kan blive en begrebsligt visuel teaterforestilling. Resultatet er ofte en barok absurdistisk udgave af tanken om et verdensteater, og om, at vore mentale forestillinger virkelig er forestillinger i bevidsthedens teater, med barokfilosoffen Descartes' udtryk. Hertil kommer hendes bevægende ubevægede still-billeder af mennesker og hjørner af situationer, hvor man som hos Hopper må lægge en ofte eksplosiv empati ind bag det ironisk-lakoniske, realistisk konstaterende udtryk. Andreas ideer flyder fra mange kilder og giver anledning til mange serielle variationer, hvilket giver det enkelte billede en fremstillingskontekst, som hører med til det enkelte billedes betydningsfelt, og som viser, hvor lidenskabelig interessen i hvert idéfelt er. Som Hopper kan hun få det nære og realistiske til at virke absurd og omvendt, som hos Magritte, få det absurde til at fremstå med stor reel selvfølgelighed. Her spiller hendes Mondrian formentlig rollen som opretter af ukendte rum, hvor forskellen mellem ting og tanker er ophævet under fladens ceremonielle herredømme. Men først og fremmest må man forstå, at Andreas baggrund, udover hendes medfødte tekniske kunnen, er en opdyrket semiotisk interesse i betydningsproduktion som sådan, gennem sprog og billeder, gennem menneskers foranderlige kombinationer af direkte sansninger og oplevelser og på den anden side ting, der kun kan tænkes gennem tegn. Hendes dybt originale malerkunst udtrykker denne forbindelse mellem oplevelsens varme og repræsentationens indbyggede semiotiske ironi. Hun er ganske sikkert den varmeste ironiker i aktuel dansk billedkunst.